

ADRIENNE YOUNGOVÁ

FABLE

Mezi zloději

FRAGMENT

Fable

Mezi zloději

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adrienne Youngová

Fable - Mezi zloději – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FABLE

Mezi zloději

Fable

Copyright © 2020 by Adrienne Young

All rights reserved.

Translation © Jan Kozák, 2021

Cover photos © Aleshyn_Andrei; IvaFoto; andrejs polivanovs;

Alexander Kondratenko; eranicle / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5496-4

ISBN e-knihy 978-80-253-5502-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5503-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5501-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

FABLE

Mezi zloději

ADRIENNE YOUNGOVÁ

FRAGMENT

*Věnuji tátovi – musela jsem napsat celou knihu,
abych mu dala sbohem.*

40 . 25 . 3

144 . 24 . 4

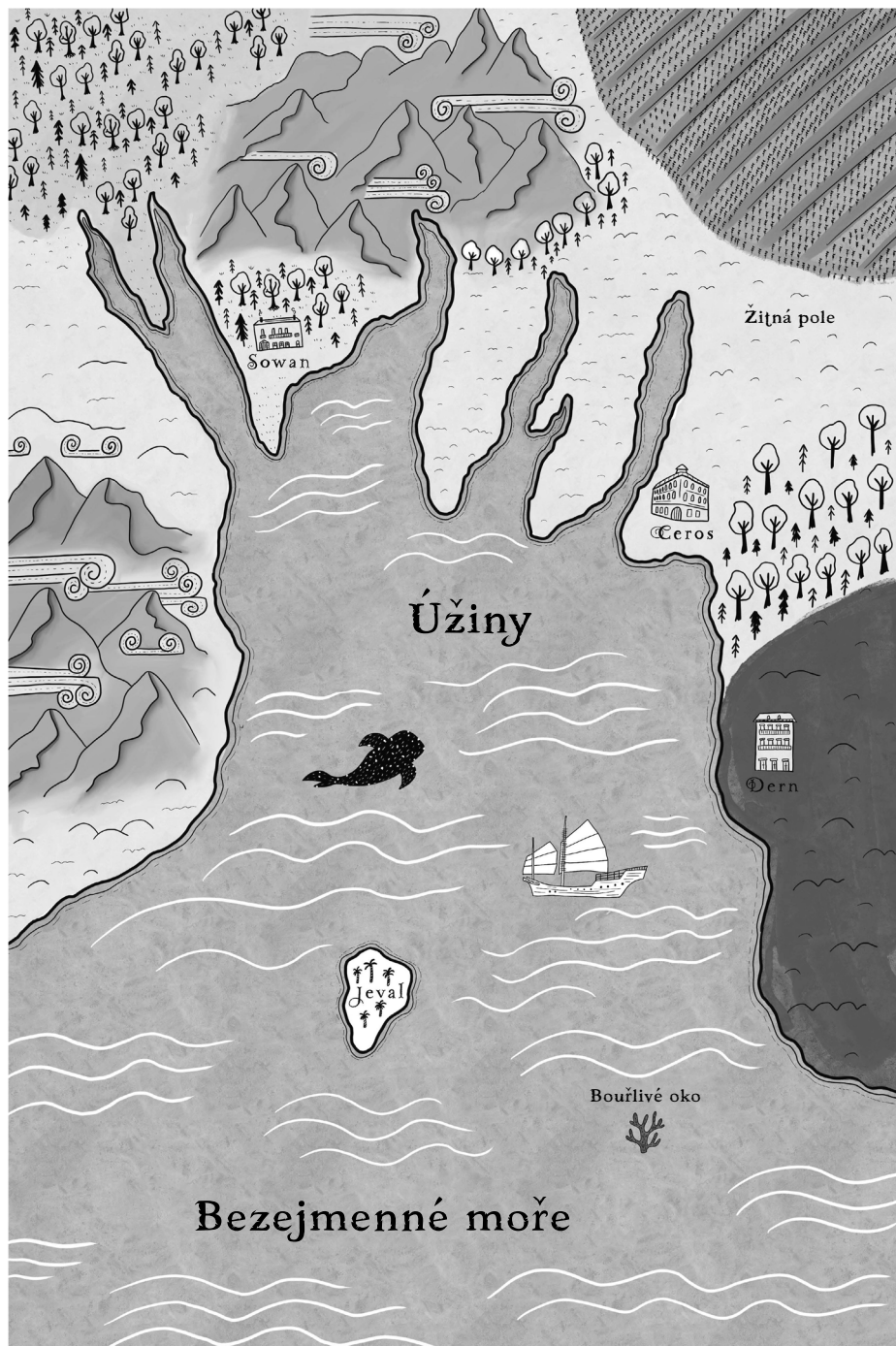
228 . 21 . 2

3 . 16 . 5

86 . 21 . 11

112 . 29 . 3

56 . 16 . 7

Ten mizera už mě tady zase chtěl nechat.

Mezi stromy jsem viděla Koye a ostatní. Kopali do písku a sunuli se pryč z pláže. Člun sjel do vody a já se rozběhla rychleji. Bosýma nohama jsem probíhala mezi zkroucenými kořeny stromů a zabořenými kameny. Prolezla jsem houštím právě ve chvíli, kdy jsem spatřila úšklebek na Koyových rtech. Plachta se rozvinula.

„Koyi!“ křikla jsem, ale i pokud mě přes hukot vln slyšel, nedal to na sobě znát.

Řítíla jsem se po svahu, až jsem dorazila k pění, kterou tam zanechala ustupující vlna. Zanořila jsem nohu do vlhkého písku

a skočila jsem. Kopala jsem nohama, abych se přenesla přes vzdmutou vlnu a dostala se k zádi. Jednou rukou jsem se chytla vzpěry a narazila do trupu. Táhla jsem nohy ve vodě a člun ujížděl. Ruku mi nikdo nepodal, a tak jsem se se zaklením vytáhla přes bok sama.

„Skvělej skok, Fable.“ Koy s pohledem upřeným k obzoru chytil kormidelní páku a zamířil směrem k jižnímu útesu. „Nevěděl jsem, že jdeš.“

Shrábla jsem si na temeni hlavy vlasy do uzlu a zlostně jsem se na něj zahleděla. Bylo to tenhle týden už potřetí, co se mi pokusil ujet, když se muži jeli potápět. Kdyby Speck nebyl polovinu času soustavně opilý, zaplatila bych za cestu k útesu raději jemu než Koyovi. Potřebovala jsem však člun, na který se dalo spolehnout.

Plachtu nad našimi hlavami zachytil vítr. Zapleskala a člun vyrazil vpřed. Našla jsem si místo mezi dvěma potápěči oblečenými v kůži. Koy ke mně napřáhl ruku. „Naval drobáky.“

Podívala jsem se přes jeho hlavu k bariérovým ostrovům, kde se v drsném větru nakláněly a houpaly stěžně obchodních lodí. *Margold* tam ještě nebyla, ale za svítání tam už jistě bude. Vytáhla jsem z měšce mince a se zatnutými zuby je pustila do Koyovy dlaně. Už ode mě dostal tolik peněz, že by to prakticky vydalo za polovinu jeho člunu.

Nabírali jsme rychlost a voda vířila okolo. Světle tyrkysová barva mělčiny se s ubíhající vzdáleností od pobřeží změnila v tmavě modrou. Opřela jsem se a člun se nahnul tak, že jsem se mohla otřít rukou o hladinu. Slunce se usadilo uprostřed oblohy a nám zbývalo několik hodin do doby, než se příliv začne otáčet. Tím pádem taky dost času na to, abych si naplnila tašku pyrem pro obchod.

Utáhla jsem si opasek a zkontrolovala všechny nástroje.

Paličku, dláta, špičáky, lopatku, brýle.

Většina potápěčů se už před několika měsíci od východního útesu přesunula dál, jenže mně něco říkalo, že se v těchhle vodách skrývá pyru mnohem víc. A měla jsem pravdu. Po týdnech potápění se u jediného úseku jsem pod skalní římsou našla tajné zásoby a díky kamenům jsem si pak naplnila kapsy penězi.

Vstala jsem. Vítr kolem mě zasvištěl a vehnal mi do tváře prameny rezavých vlasů. Chytila jsem se stěžně, nahnula se přes bok a zkoumala vodu, ženoucí se pod námi.

Ještě ne.

„Kdy nám konečně povíš, co jsi tam dole našla, Fable?“ Koy sevřel kormidelní páku a upřeně se na mě zadíval. Jeho oči byly stejně tmavé jako ty nejčernější noci na ostrově, kdy měsíc i hvězdy na nebi zakrývají bouřková mračna.

Ostatní na mě mlčky hleděli a čekali na mou odpověď. Už v docích jsem viděla, že na mě koukají jaksi obezřetněji, a na pláži jsem zaslechla jejich šeptání. Po týdnech slabých úlovků na útesech začali být potápěči neklidní, a to nikdy není dobré. Ale nečekala jsem, že zrovna Koy se mě nakonec zeptá přímo.

Pokrčila jsem rameny. „Ušně.“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Prej ušně,“ opakoval. Byl mladší než většina potápěčů na Jevalu. Jeho připečená kůže ještě nebyla vrásčitá a bíle flekatá od dlouhých dní strávených na slunci. Ovšem vysloužil si své místo mezi nimi desetinásobně – nakradl si dost peněz, koupil si člun a začal se živit převážením.

„Je to tak,“ řekla jsem.

Když se jeho oči opět setkaly s mýma, humor už v nich nebyl. Zatnula jsem zuby a snažila se nedat najevo, jak mi cuká koutek úst. Byly tomu čtyři roky, co mě vyhodili na žhavé, spalující pláži. Dál jsem se o sebe musela postarat sama. Musela jsem oškrabovat trupy lodí, abych si, vyhladovělá, vydělala nějakou tu zkaženou rybu, a vždycky mě znovu zmlátili za to, že jsem se potápěla v rajónu jiného potápěče. Užila jsem si na Jevalu svůj díl násilí, ale až dosud se mi dařilo jít Koyovi z cesty. To, že jsem teď upoutala jeho pozornost, bylo velice nebezpečné.

Vystoupila jsem na zád' a obdařila ho stejným zlotřilým úsměvem, jakým jsem se na něj za jeho zády smála i na pláži. Byl to grázl, ale já taky. A kdybych mu dala najevo, jak moc se ho bojím, jen by to ze mne udělalo ještě snazší kořist. Musela jsem najít způsob, jak na Jevalu přežít, a raději bych přišla o ruku, než bych někomu dovolila, aby mi sebral šanci vypadnout. Teď když už jsem byla tak blízko.

Pustila jsem stěženn. Člun mi ujel pod nohama a já spadla do vody. Padla jsem plnou vahou do moře. Jak jsem proplouvala vzhůru k hladině, projížděly kolem mě nahoru průzračné bubliny. Hodně jsem kopala nohama, abych se v té zimě zahřála. Okraj východního útesu ovlivňoval proud, tudíž byla voda na téhle straně ostrova poněkud chladnější. Byl to jeden z důvodů, proč jsem věděla, že tam dole je mnohem víc pyru, než kolik odsud zatím bylo vytěženo.

Koyův člun vystřelil pryč ode mě a jeho napnuté plachty se dmuly proti bezmračné obloze. Jakmile zmizel za bariérovými ostrovy, vyrazila jsem opačným směrem, k pobřeží. Plavala jsem s potopeným obličejem, abych si mohla změřit útes skrytý pod vodou. Růžová,

oranžová a zelená barva korálů zachycovala sluneční světlo stejně jako stránky atlasu, které se kdysi nerozvinuté povalovaly na pracovním stole mého táty. Mířila jsem k jasně žlutému vějířovitému korálu se zlomenou stélkou.

Vynořila jsem se, znovu zkontrolovala opasek a pak jsem pomalu vdechovala vzduch. Dýchala jsem zhluboka takovým tempem, jak mě to učila máma. Plíce se mi napínaly a při vyprazdňování svíraly, což vyvolávalo známý tlak mezi žebry. Potom jsem začala dech zrychlovat. Vtahovala jsem vzduch a zas jej prudce vytlačovala, načež jsem se naposledy plně nadechla a potopila se.

V uších mi zapraskalo. Pažemi jsem rozrážela vodu a mířila k zářivým barvám, které se leskly na mořském dně. Objal mě tlak a já se potopila ještě hlouběji, až jsem ucítila, že se mě hladina snaží vytáhnout zpět. Kolem mě proplulo hejno červeně pruhovaných mořských řas – obalovaly mě jako nějaký roj. Všemi směry ode mě se rozkládala nekonečná modř. Nohama jsem zlehka dostoupila na hřeben zelených korálů, které se draly vzhůru jako zkroucené prsty. Sevřela jsem kamenný výčnělek nad korálem a sestoupila dolů k trhlině.

Poprvé jsem tu pyr našla, když jsem útes prohledávala kvůli krabům – chtěla jsem s nimi zaplatit tomu starochovi z doků za opravu brýlí. Jemné bzučení drahokamu mi v tom tichu vlezlo až do kostí. Po třech dnech usilovného odkrývání se mi konečně podařil šťastný průlom. Odrazila jsem se od výchozu, že už se vynořím, když vtom šelf praskl a objevila se křivolaká linie čediče s napovídajícími bílými shluky, které jsem tak dobře znala. Ty mohly znamenat jenom jedinou věc – pyr.

Za minulé tři měsíce jsem díky téhle tajné skrýši vyrazila z kupců na *Marigold* víc peněz, než kolik mi hodily poslední dva roky dohromady. Ještě pár týdnů a už nikdy se u těchtole útesů nebudu muset potápět.

Srovnala jsem nohy na výčnělku, přitiskla ruku ke skále a hmatala směrem dolů po křivkách hřebenů. Lehká vibrace drahokamu mi syčela pod špičkami prstů. Bylo to jako táhlý zvuk, jako když udeří kov o kov. Však tohle mě máma učila taky – jak naslouchat drahokamům. Hluboko v trupu *Larku* mi ho vždycky jednou za čas položila do rukou. Posádka tvrdě spala v hamakách, natažených od pažení, a máma šeptala:

„Slyšíš to? Cítíš to?“

Vytáhla jsem nástroje zpoza opasku a umístila dláto do nejhlubšího žlábků. Potom jsem udeřila paličkou a pomalu tak drolila povrch. Podle tvaru rohu jsem naznačila, že se pod ním skrývá slušně velký kousek pyru. Možná i za čtyři měďáky.

Sluneční svit se odrážel od stříbrných šupin ryb, které připlouvaly dolů za potravou. Vzhledla jsem a zamžourala před sebe. V nejasné vzdálenosti plavalo u útesu pod hladinou čísi tělo. Ostatky potápěče, který někomu zkřížil cestu anebo nesplatil dluh. Jeho nohy byly uvázané k ohromnému balvanu, pokrytému vilejší. Nechali ho tam pro mořské tvory, aby obrali maso z jeho kostí. Nebylo to poprvé, co jsem spatřila takto vykonaný rozsudek. A kdybych sama nebyla opatrná, čekal by mě stejný konec.

V plicích už mě pálily poslední zbytky vzduchu, paže i nohy mě stále víc studily. Ještě jednou jsem udeřila do dláta. Hrubá bílá krusa se prolomila, rozeklaný kus kamene se rozlomil a já se usmála.

Tím mi uniklo z pusy několik bublin. Natáhla jsem se a sáhla na sklovitý, červený pyr, jenž na mě vykukoval jako krví podlité oko.

Potom mi už začaly černat okraje zorného pole. Odrazila jsem se od kamene a plavala k hladině – plíce mi zoufale úpěly a dožadovaly se vzduchu. Ryby se rázem rozprchly, jako když střelí, a já vyplula z vody, lapajíc po dechu. Mraky nad mou hlavou se stahovaly do tenkých pramínků, ale mně padla do oka hlavně potemnělá modř na obzoru. Ráno jsem samozřejmě zaznamenala příchut bouře. Jestli bouřka zdrží *Marigold* a ta se do východu slunce nedostane k bariérovým ostrovům, budu muset mít pyr u sebe déle, než je bezpečné. Neměla jsem zas tolik skryší, a navíc mě s každým dalším uplynulým dnem sledovalo stále víc a víc očí.

Splývala jsem, aby mě slunce co nejvíc zahřálo. Už zacházelo za šikmý hřeben, jenž se rozprostíral nad Jevalem. Bude třeba ještě aspoň šest nebo sedm dalších ponorů, než pyr dostanu ven. Musím se dostat na druhý konec útesu včas, až se pro mě Koy vrátí.

Pokud se vrátí.

Ještě tak tři nebo čtyři týdny a budu mít dostatek peněz na cestu přes Úžiny. A pak najdu Santa a donutím ho, aby splnil svůj slib. Bylo mi teprve čtrnáct, když mě vyhodil na neblaze proslulém ostrově zlodějů. Od té doby jsem každý den trávil střádáním potřebných drobků, jen abych mohla odjet a najít ho. Dumala jsem, jestli mě po těch čtyřech letech vůbec pozná, až se konečně objevím a zaklepu mu na dveře. Zdalipak si vzpomene, co mi řekl, když mi špičku svého nože s velrybí kosticí zaryl do paže.

Ba ne, můj otec nebyl ten typ, co snadno zapomíná.

Já ale taky ne.

Existovalo pět pravidel. Pouze pět.

A já je svému otci odříkávala už od doby, kdy jsem dostatečně vyrostla a mohla s mámou poprvé vylézt na střežň. Odehrávalo se to v tlumeném světle svíčky v jeho kajutě na *Larku*. Pozoroval mě s jednou rukou položenou na brku a druhou na zelené láhvi s režnou, trůnící na jeho stole.

1. *Nůž si dávej vždycky tam, kam na něj dosáhneš.*
2. *Nikdy nezůstávej nikomu nic dlužná.*
3. *Nic není zadarmo.*
4. *Lež vždycky sestav z pravdy.*

5. Nikdy a za žádných okolností nedávej najevo, na čem nebo na kom ti záleží.

Od doby, co mě Saint vysadil na Jevalu, jsem podle jeho pravidel žila každý den. Díky nim jsem přežila. Aspoň tohle mi zanechal, když odplul a ani jednou se neohlédl.

Blížila jsem se k pláži a nad hlavou mi rachotily hromy. Nebe tmavlo a vzduch se chvěl předzvěstí bouře. Sledovala jsem obzor a pozorovala tvar vln. *Marigold* už je určitě na cestě. Jenže pokud bude bouřka zlá, do rána se k bariérovým ostrovům nedostane. A když tam nebude, nebudu já moci prodat.

V klíně jsem měla položenou síť a Koyovy černé oči k ní sklouzly. Tam, v jedné z ulit, byl schovaný měšec s pyrem, který jsem odtrhla z útesu. Už jsem nebyla ta hloupá holka jako kdysi. Rychle jsem se poučila, že když si měšec přivážu k náradí, jako to dělali ostatní potápěči, jenom je tím příměju uříznout mi jej rovnou u opasku. A nemohla jsem s tím nic dělat. Silou jsem se jim nevyrovnala, a tak jsem od doby, co mi úlovek naposledy ukradli, schovávala drahokamy i mince do vykuchaných ryb a ušňů.

Špičkou prstu jsem si přejela po jizvě na zápěstí. Jela jsem po žílách na předloktí jako po kořenech stromu až k lokti. Dlouho byla tohle jediná věc, díky níž jsem na ostrově přežívala. Jevalané byli hrozně pověřiví a žádný nechtěl mít nic společného s holkou, která nesla takové znamení jako já. Jen pár dní poté, co mě tu Saint nechal, vypustil jeden starý muž jménem Fret v docích povídačku o tom, že mě prokleli mořští démoni.

Člun zpomalil, já vstala a se sítí přehozenou přes rameno jsem přeskočila přes jeho bok. Vlekla jsem se pryč z mělčiny. Na sobě jsem cítila Koyovy oči a slyšela za zády jeho chraplavý šepot. Na Jevalu byl každý sám za sebe, pokud se nevyskytlo něco, čeho se dalo dosáhnout pletichařením. A přesně tohle Koy dělal – pletichařil.

Kráčela jsem podél kraje vody směrem ke hřebeni a přitom jsem sledovala stěnu útesu, jestli na ní náhodou není stín někoho, kdo mě třeba sleduje. Se soumrakem nabralo moře fialovou barvu. Jak slunce mizelo, tančily na vodní hladině poslední světelné záblesky.

Mozolnatými prsty jsem nahmatala známé pukliny černých balvanů a začala jsem lézt. Vytahovala jsem se nahoru, až mně stříkla do tváře sprška vody, jíž moře z druhé strany bičovalo útes. Lano, které jsem uvázala za skalní výčnělek, zmizelo dole ve vodě.

Vytáhla jsem ze sítě rozlomenou ulitu ušně a hodila si ji za košili. Nato jsem se narovнала a pořádně se nadechla. Jakmile udeřila vlna a s ní vystoupala voda, skočila jsem z hřebene do moře. S každou minutou bylo stále temnější, ale já se držela lana a následovala jej až dolů, do lesa mořských řas. Tam se ze dna moře jako stužky zvedala jejich tlustá, vlnící se vlákna. Zespodu vypadaly jejich listy jako zlaté vršky střech s nádechem mořské zeleně.

Plavala jsem směrem dolů. Listovím se kmítaly ryby, které pronásledovali útesoví žraloci, co si hledali večeri. Tahle zátoka bylo jediné místo, kde mi dovolili rybařit. V rozbouřené vodě totiž bylo obtížné udržet pletené pasti, které ostatním potápěčům zůstávaly neporušené. Avšak pletená košová past, kterou mě naučil vyrábět jeden tátův lodník, dokázala vydržet i drcení vlnami. Omotala jsem

si tlusté lano okolo pěsti a škulba. Nepovolilo – bránil tomu tlak proudu, tekoucího mezi kameny dole.

Spustila jsem nohy na vršek koše a zapřela se o kámen. Snažila jsem se jej odkopnout; byl napůl zabořený do hustého nánosů. Ale ani se nehnu. Napadlo mě ponořit se až dolů. Zahákla jsem prsty do pleteného vrchu koše a trhala jím zpět tak dlouho, až to křuplo a já narazila do mazlavého balvanu za sebou.

Než jsem stihla otvor uzavřít, protáhl se jeden okoun ven. Zaklela jsem, ale zvuk mého hlasu se ve vodě ztratil. Jen jsem koukala, jak ryba pluje pryč. Než stihl uniknout další, přitiskla jsem si zlomené víko k hrudi a past jsem pevně objala celou paží.

Lano mě vyvedlo od mořského dna vzhůru. Plavala jsem podél něj až k rozeklanému převisu, jenž se skrýval ve stínech. Dlátlem jsem vypáčila kámen, který jsem předtím zamaskovala řasami. Padl mi do rukou a odhalil tak vyhloubenou díru. Uvnitř se jako rozbité sklo třpytil pyř, jež jsem nasbírala za poslední dva týdny. Tohle byla jedna z mých skrýší na ostrově, kterou ještě nikdo neobjevil. Už roky jsem v této malé zátocce ukládala pasti na ryby a každý, kdo mě viděl se tady potápět, viděl mě i vylézat s úlovkem. Jestliže si někdo myslel, že si tam dole schovávám možná i drahokamy, stejně je nedokázal najít.

Váček už byl plný pyru, a tak jsem vrátila balvan na místo. Svaly na nohou mi po mnohahodinovém potápění hořely únavou. Z posledních sil jsem se protlačila k hladině. Převalila se vlna a já hltala noční vzduch a hnala se rychle k útesu, než mě vlna stáhne stáhnout zpátky.

Jednou rukou jsem se vytáhla, lehla si na záda do písku a jen lapala po dechu. Hvězdy nad mou hlavou blikaly, ale bouře se hnala

k Jevalu hodně rychle. Podle pachu větru jsem hádala, že to bude dlouhá noc. S mou chýší na útesech to zase bude pěkně házet. Jenže já stejně nikdy nemohla spát, když jsem u sebe měla pyr nebo peníze. Už jednou mi během spánku rozházeli tábořiště, takže jsem to podruhé nemohla už riskovat.

Šoupla jsem svíjející se rybu za košili a přehodila si polámanou past přes rameno tak, aby mi visela na zádech. Na stromy padala tma a já nacházela cestu jen díky svitu měsíce. Šla jsem po stezce, která se posléze stáčela ke skalisku. V zatáčce jsem se do toho opřela, neboť cestička byla stále příkřejší. Pak náhle končila u hladké skalní stěny. Nahmatala jsem díry, které jsem si už dřív sama vydlabala, a začala šplhat. Jakmile jsem přehodila nohu přes vršek, vytáhla jsem se nahoru celá. Ještě ohlédnutí za sebe na cestu.

Byla prázdná. Stromy se ve vánku zlehka pohupovaly a nad studeným pískem se posouvalo světlo. Zbytek cesty jsem běžela až k místu, kde rovná půda prudce klesala k pláži hluboko dole. Sráz poskytoval vyhlídku na bariérové ostrovy. Ve tmě byly sice neviditelné, ovšem já rozeznávala zář několika luceren pohupujících se na stěžních na noc ukotvených lodí. Na tomto místě jsem sedávala každé ráno. A čekala, až se vrátí loď mého táty, i když mi tehdy řekl, že se nevrátí.

Trvalo mi dva roky, než jsem mu uvěřila.

Spustila jsem past vedle jámy na oheň a odvázala svůj těžký opasek. Zvedl se vítr. Obemkla jsem oběma rukama tlustý kmen stromu, jenž visel nad útesem, a pomalu jsem ručkovala. Země se ode mne vzdalovala. Podívala jsem se na pobřeží, které leželo alespoň třicet metrů pode mnou. Noční vlny bíle pěnilly na písku. Většina

potápěčů byla moc těžká a na tak tenký kmen by se vyšplhat nedokázala – větve by pod nimi popraskaly a bylo by po nich. I já jsem jednou nebo dvakrát málem spadla.

Když už jsem byla dostatečně blízko, sáhla jsem do prohlubně ve spoji dvou bachratých větví. Prsty jsem nahmatala váček. Máchla jsem paží a hodila váček na zem. Teprve pak jsem slezla dolů.

Rozdělala jsem oheň a napíchla rybu na jehlici, načež jsem se usadila v pohodlném žlábků v kamenech, které se tyčily nad cestou. Kdyby někdo přišel slídit, uviděla bych jej dřív než on mě. Potřebovala jsem jenom vydržet do rána.

Zatřepala jsem váčkem, mince zacinkaly a vysypaly se do měkkého písku. Jejich povrch se leskl v měsíčním světle a já počítala a skládala je před sebe do úhledných hromádek.

Čtyřicet dva měďáků. S tím, co utratím za čluny, potřebuju ještě dalších osmnáct. A budu mít dost na to, abych je s Westem směnila za odjezd. Už jsem si dokonce uložila trochu peněz na jídlo a přístřeší do doby, než vypátrám Santa. Lehla jsem si znovu na zem a spustila nohy přes kraj útesu. Koukala jsem na měsíc a ryba zatím praskala nad ohněm. Nade mnou visel dokonalý, mléčně bílý srpek a já vdechovala slaný vzduch vonící po cypřiších, pro Jeval tak příznačný.

Svou první noc na ostrově jsem spala na pláži. Bála jsem se jít nahoru mezi stromy, kde okolo hořících ohňů stály stany. Probudila jsem se tak, že mi jakýsi chlap rozerval kabát a začal mi prohledávat kapsy. Když nic nenašel, pohodil mě do studeného písku a odešel. Trvalo několik dní, než jsem pochopila, že pokaždé když začnu lovit v mělčině, bude na mě na pláži někdo čekat a to, co jsem chytila,

mi sebere. Skoro měsíc jsem jedla řasy, než jsem si našla bezpečné místo pro hledání potravy. Asi po roce čištění cizích úlovků a prodeje provazů z palem jsem konečně našetřila dost peněz. Až tehdy jsem si mohla od Freta koupit nástroje na těžení. On sám už byl na potápění moc starý.

Dole zuřivě rachotily vlny a foukal bouřkový vítr a já malou chvíli váhala, jestli mi to tady nebude chybět. Jestli na Jevalu není něco, co se stalo mou součástí. Posadila jsem se a zahleděla se na ostrov zahalený nocí, tam, kde se ve tmě pohupovaly vrcholky stromů jako vířící se voda. Kdyby ostrov nebyl mým vězením, možná bych si i myslela, že je to tu krásné. Ale nikdy jsem sem nepatřila.

Mohla bych. Mohla bych se stát jednou z nich – pracovat a vybudovat si na bariérových ostrovech vlastní obchod s drahokamy jako tolik ostatních. Jenže kdybych se stala jevalským potápěčem, nemohla bych být Saintovou dcerou. A možná už ani to nebyla pravda.

Pořád ještě jsem si pamatovala hukot v trupu lodi a praskání hamak. Pach otcovy dýmky a zvuk kroků na palubě. Nepatřila jsem na zem ani do doků, ba ani do měst, která ležela podél Úžin. Místo, kam jsem patřila, zmizelo.

Mnoho mil odtud, tam, kde se měsíční světlo dotýkalo černého švu na obzoru, ležel pod vodami Bouřlivého oka *Lark*. A nezáleželo na tom, kam jsem šla; domů se nikdy nedostanu. Protože domov byla loď, která ležela na dně moře. Tam ležely i kosti mé matky.

Za východu slunce jsem stála na útesu a sledovala dole na vodě *Marigold*. Připluli za tmy i navzdory běsnící bouřce, která se valila od Bezejmenného moře. Zůstala jsem vzhůru celou noc a zírala do ohně, dokud plameny neuhasil déšť. Po třech dnech potápění mě celé tělo přímo bolelo potřebou se vyspat.

Jenomže West nerad čekal.

Když jsem se dostala k pláži, čekaly už u kraje vody celé zástupy potápěčů. Byla jsem dostatečně chytrá, takže jsem Speckovi za místo na jeho člunu zaplatila měsíc předem. Ležel na písku s rukama za hlavou, na obličejí klobouk. Pokud máte na Jevalu člun, nemusíte se

potápět ani obchodovat, poněvadž vás každý lovec z ostrova potřebuje. Mít člun bylo něco jako mít bezedný hrnec měďáků. A snad nikdo si tohle štěstí nezasluhoval míň než Speck.

Uviděl mě přicházet a hned vyskočil. Usmál se, pusou plnou zkažených zubů, a řekl: „Brý ráno, Fay!“

Nachýlila jsem bradu směrem k němu a hodila do člunu svou brašnu; teprve pak jsem se přes jeho bok vyzvedla já. Nikdo se neobtěžoval, aby mi udělal místo na sednutí, a tak jsem stála na přídi s jednou paží zaháknutou za stěžeň. Druhou jsem si držela váček s pyrem uvnitř košile. Koyův člun už mizel vpředu; proploval okolo bariérových ostrovů. Byl napěchovaný tolika těly, že z obou stran visely dolů nohy a ráchal se ve vodě.

„Fable!“ Speck vykouztlil prosebný úsměv. Zlostně jsem se na něj zahleděla, ale pak mi došlo, na co čeká.

Rozvinula jsem plachtu a Speck nás odstrčil. Potápěči se mě vyptávali na věci, na které se jeden druhého nikdy neptali. Čekalo se, že budu prostě vděčná už jen za to, že mě jako vychrtlé děcko neutopili v mělčině. Pravda ale taky byla, že mi nikdy neprojevili žádnou laskavost. Nikdy mi nedali jídlo, když jsem žebřila o zbytky, ani mi neposkytli přístřeší za bouřky. Každý kousíček potravy nebo pyru jsem si buď vydřela, nebo jsem kvůli němu málem umřela. Přesto předpokládali, že se jim cítím zavázána za to, že pořád ještě dýchám.

Zvedal se vítr a my proplovali hladkou ranní vodou jako nůž máslem. Nelíbilo se mi, jak klidně to vypadá, jak se hladina leskne jako čerstvě vypálené sklo. Bylo zneklidňující vidět moře nečinné, když jsem věděla, jak krvelačné dokáže být.

„Povídá se, že jsi prej našla nový zásoby pyru, Fay,“ zaskřehotal Speck. Předal kormidelní páku a přišel si stoupnout vedle mě ke stěžni.

Jeho dech páchl po podomácku pálené rezné. Nastavila jsem tvář větru a nevšímala si ho. Pak jsem ale ucítila, jak se na mě ostatní dívají, a sevřela jsem váček pevněji v pěsti.

Speck mávl rukou do vzduchu mezi nás a rozevřel přede mnou dlaň. „Nic jsem tím nemyslel.“

„No jo,“ zamumlala jsem.

Nahnul se trošku blíž a ztišil hlas. „Ale něco se kecá, to víš.“

Pohlédla jsem mu do očí. Prohlížela jsem si ho a snažila se zjistit, co se za těmi slovy skrývá. „Co se kecá?“

Ohlédl se letmo přes rameno a stříbrný cop mu vklouzl za košili. „Něco o tom, kde si uchovááš všechny prachy.“

Potápěč po mé pravici se zavrtil a nastražil ucho, aby mohl poslouchat.

„Bejt sebou, zdržela bych se takovejch řečí, Specku.“ Zatáhla jsem ramena vzad a opět se opřela o stěžně. Klíčem k jednání s potápěči bylo tvářit se, že se nebojíte, a to i když jste tak vyděšení, že musíte neustále polykat, abyste se nepozvraceli. Speck byl neškodný – jeden z mála ostrovanů, kterých jsem se nebála.

Rychle pokýval hlavou. „Jasně. Jen jsem si říkal, že bys to měla vědět.“

„Jen sis říkal, že bys ze mě moh’ vymámit další měďák, tos chtěl říct, že jo,“ vyštěkla jsem.

Zase se usmál, načež sehnul hlavu a pokrčil rameny.

„Už tak jsi mě vzal na hůl. Nebudu ti platit ještě za drby.“

Ukázala jsem mu záda, aby věděl, že už o tom nehodlám mluvit. Měla jsem před sebou nejméně tři týdny, než budu mít dost na zaplacení plavby, ale kdyby potápěči vážně něco věděli, tak dlouho bych to nevydržela.

Speck zmlkl. Slyšeli jsme už jen pleskání vody o trup a hvízdání větru. Jakmile jsme zahnuli za roh bariérových ostrovů, objevily se vroubkované bílé plachty *Marigold*, kotvící za výchozem nejvzdálenějšího svahu, a Speck mírně zpomalil člun. Na druhém konci doků jsem viděla Westova hranatá ramena. Díval se na vodu a jeho černá silueta se rýsovala proti vycházejícímu slunci.

Zvedla jsem ruku do vzduchu a roztáhla prsty proti větru. Jakmile to uviděl, zmizel v davu.

Přiblížili jsme se k dokům a Speck povolil plachtu. Než stačil požádat, vzala jsem sama do náruče svinuté lano a hodila je ke břehu. Smyčka se zachytila za kůl v rohu doků a já skočila z paluby na kraj. Se zapřenými patami jsem člun ručkováním vtahovala dovnitř. Vlhká lana při napínání vrzala a ozývaly se duté zvuky úderů vesel o trup. To konečně přimělo Freta, sedícího na stoličce, vzhlednout.

Mezi nohama měl bednu, upletenou z rákosí. Byla plná vzácných mušlí, které našel v mělčinách. Už dávno se nemohl potápět, ale stejně každý týden obchodoval u bariérových ostrovů a prodával věci, které nikdo jiný nedokázal objevit. To on jako první prohlásil, že mě prokleli mořští démoni. A prodal mi svůj potápěčský opasek, čímž mě donutil porušit otcova pravidla. Protože teď mu budu za obojí až do smrti dlužit svým životem.

„Fable!“ Jakmile jsem vstoupila do doků, obdařil mě pokřiveným úsměvem.

„Čau, Frete.“ Jak jsem ho mījela, dotkla jsem se jeho kostnatého ramene a podívala se přes něj tam, kde v dálce před *Marigold* čekal West.

Potápěči se v bledém ranním svitu scházeli u úzkého dřevěného chodníčku, směňovali s kupci a hádali se o měďáky. Jeval byl známý svými ložisky pyru v útesech, a třebaže pyr nepatřil mezi nejčennější drahokamy, dal se najít jedině tady.

Kupci sem však nepřijížděli pouze kvůli pyru. Jeval byl jediným kouskem země mezi Úžinami a Bezejmenným mořem a hodně lodí se tu zastavovalo, aby uprostřed plavby doplnily zásoby. Jevalané nosili nahoru a dolů po docích koše slepičích vajec, plno ryb a kupy lan a volali na posádky, které hleděly přes hrazení svých lodí.

Vtom vpředu propukl řev. Tlačila jsem se sevřenou skupinkou mužů, a když někdo dal ránu, uhýbala jsem stranou. Strhla se bitka a já byla odstrčena až ke kraji doků. Otevřený sud s diviznovým listím se dal náhle do pohybu, a jak se kutálel dolů, málem mě vzal s sebou. Dva muži za ním skočili a já zatím čekala, až rvoucí se potápěče někdo roztrhne a já budu moci projít kolem.

West, jako kdyby cítil, že jdu, se otočil přesně ve chvíli, kdy jsem se procpala krajem davu. Sluncem vybělené vlasy měl zastrčené za ucho a se založenýma rukama na mě hleděl svýma světle zelenýma očima.

„Jdeš pozdě.“ Sledoval, jak uvolňuju košili v místech, kde jsem ji měla zastrčenou za opasek. Odvázala jsem váček. Koukla jsem za něj směrem k obzoru, kde už se nad vodou vznášel spodní okraj slunce.

„Těch pár minut,“ zamumlala jsem.

Postoupil kupředu. Vyprázdnila jsem váček a do dlaně se mi vykutálelo šest baňatých hrudek pyru v bílé krustě.

Strhl brýle z mého opasku a přiložil si je k očím. Potom se naklonil, opatrně sesbíral hrudky a podržel je proti slunci tak, aby červené drahokamy prosvítilo slunce. Nebyly očištěné od zevní kamenité slupky, ale byly to dobré kousky.

„Asi jste chytili tu bouřku, co?“ Upírala jsem oči na čerstvý tér, jenž usychal na trupu *Marigold*. Pod hrazením na pravoboku narušovala dřevo malá puklina.

Neodpověděl, jenom obracel kousky a znovu je zkoumal.

Avšak nebyla to jediná část lodi, která utržila rány. Vysoko na hlavním stěžni seděla v závěsu jakási holka a opravovala kožené popruhy na plachtách.

Jako dítě jsem lehávala na hlavní palubě a sledovala svou mámu na stěžních *Larka*. Po zádech se jí jako had vlnil tmavě ryšavý cop a její sluncem zhnědlá kůže se temněla proti ostře bílým plachtám. Zamrkala jsem, abych zaplašila vzpomínku dřív, než se v mé hrudi zase vzbudí bolest.

„V poslední době toho máš na prodej mnohem víc.“ West si nechal brýle spadnout do dlaně.

„Holt štěstí, no.“ Zahákla jsem si palce za opasek a čekala.

Napřímil se a drbal se v blondátém strništi u čelisti. Vždycky to takhle dělal, když přemýšlel. „Štěstí s sebou obyčejně přináší problémy.“ Když konečně vzhlédl, přimhouřil oči a zadíval se na mě. „Šest měďáků.“ Sáhl po měšci u svého opasku.

„Šest?“ Povytáhla jsem obočí a ukázala na největší kus pyru v jeho ruce. „Jenom tenhle má v klídku cenu tří měďáků.“

Zadával se kamsi za mě na doky, potápěče a kupce. „Nevezmu si za cestu s tebou zpátky na ostrov víc než šest měďáků.“ Vylovil z měšce mince. „Zbytek ti dám příště.“

Zařala jsem zuby i pěsti u svých boků. Krev v žilách se mi vařila. Jednal, jako by mi tou částečnou platbou při obchodu snad prokázal milost. Takhle svět nefungoval.

„Já se o sebe umím postarat. *Deset* měďáků, nebo můžeš obchodovat s někým jiným.“ Vyškubla jsem mu z prstů své brýle a rozevřela před sebou druhou ruku. Nakonec mi měďáky dal, protože nekupoval pyr od nikoho jiného z Jevalu. Jen ode mě. Dva roky nekoupil jediný kousíček od jiného potápěče.

Pohyboval čelistí a pak sevřel kameny v ruce. Jeho klouby zbělely. Sáhl do kapsy své vesty a zamumlal něco, čemu jsem nerozuměla. „Měla bys ihned začít míň prodávat.“ Hlubokým hlasem odpočítával mince.

Měl pravdu. Věděla jsem to. Jenže na ostrově bylo o to nebezpečnější mít zašitý pyr *a ještě k tomu* měďáky. Mince jsou menší, snadno se schovají a já měla radši u sebe jen jedno z toho, co tu každý chce. „Vím, co dělám,“ řekla jsem, přičemž jsem se snažila, aby to znělo pravdivě.

„Až tady příště nebudeš, budu vědět proč.“ Čekal, až se na něj podívám. Díky dlouhým dnům stráveným na palubě lodi získala jeho kůže tmavě olivovou barvu. A jeho oči vypadaly jako jadeit, který jsem musela mámě čistit vždycky po jejích ponorech.

Upustil mi mince do dlaně. Otočila jsem se na patě a nacpala je do váčku, který jsem si zastrčila zpátky do košile. Vecpala jsem se do davu Jevalanů. Pohltila mě páchnoucí těla a v krku se mi vzápětí

udělal knedlík. Kvůli váze těch měďáků v měšci jsem cítila neklid a kdesi v pozadí mysli mě jako kámen tížila Westova slova. Možná měl pravdu. Možná...

Otočila jsem se a stoupla si na špičky, abych viděla přes ramena potápěčů stojících mezi mnou a *Marigold*. Ale West už byl pryč.

Když jsem vešla na pláž, Koy už čekal u člunu. Vítr mu shrnoval z tváře tmavé vlasy. Právě hleděl na čerící se vlny na vodě. Když jsem Koye uviděla poprvé, plaval od břehu ke mně a chystal se mě vypakovat z písčné lavice, kde jsem rybařila. Od té doby ze mě nespustil oči.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala jsem se, švihla do vzduchu měďák a hodila jsem opasek do člunu.

Koy chytil minci a strčil ji do měšce, který visel na stěžni. „Pořád ještě obchodují.“

Vlezli jsme do člunu, Koy odvázal lana a člun driftoval pryč z mělčiny.

Jakmile se rozvinula plachta, hned ji nelítostně zachytil vítr. Člun tím popohnal a ten vyrazil od břehu. Opět jsem si přivázala opasek, zatímco Koy se po mně přes rameno ohlédl. Spočinul pohledem na mých nástrojích. Už mi je ukradl, ačkoli jsem ho přitom nikdy nena-chytala. Několikrát jsem musela změnit jejich skryš, ale vždycky je někdo objevil. Potápěči byli drsní a nemilosrdní a nebyli hloupí; nej-méně ze všech Koy. A navíc musel krmit víc krků než všichni ostatní.

Závísela na něm jeho babička i dva sourozenci, proto byl nebez-pečnější než skoro kdokoli jiný na ostrově. Nést za někoho zodpo-vědnost platilo za největší prokletí na Jevalu, na moři i v Úžinách. Jedinou existující jistotou bylo pohybovat se zcela sám. To byla jed-na z prvních věcí, kterou mě Saint naučil.

U bariérových ostrovů stále kotvila *Marigold*. V dálce za ní se rý-sovalo temné pozadí další hrozící bouře. Tahle vypadala ještě hůř než ta předchozí, avšak podle větru a mraků se vyzuří dřív, než k nám dojde. *Marigold* i další lodě ale nejspíš zůstanou kvůli bezpečnosti ukotvené v docích až do rána.

„Co budeš dělat s tolika měďákama, Fable?“ zeptal se Koy, za-tímco odvažoval lano.

Dívala jsem se, jak se mu provaz táhne kolem ztvrdlé kůže na ruce. „S jakejma měďákama?“

Vypadal pobaveně. „Vím, že prodáváš všechnen pyr, kterej najdeš. Ale nemůžu přijít na to, co máš v plánu s těma peněžma. Chceš si koupit člun? Nebo hodláš začít podnikat s kupci?“

„Právě že jsem moc pyru nenašla.“ Pokrčila jsem rameny a při-tom si natáčela na prst pramínek vlasů. Prameny měly ve slunečním světle barvu zašlé mědi. „Ne víc než obvykle.“

Zazubil se a opřel se o příd, takže jeho loket visel přes bok člunu. „Víš, proč jsem tě nikdy neměl rád?“

I já se na něj usmála. „Proč?“

„Ne proto, že jsi lhářka. Každý na tomhle ostrově je lhář. Tvůj problém je, Fable, že ty jsi dobrá lhářka.“

„No vidíš, Koyi, a já tě zas vždycky měla ráda.“

Zařehnal se, stáhl plachtu a člun zpomalil. „Vidíš? Málem jsem ti uvěřil.“

Stoupala jsem na bok člunu, skočila do studené vody a pomalu jsem se vznesla až k hladině. Když jsem se vynořila, Koy už za sebou nechával brázdu a mířil k jižnímu hřebeni. Neohlédl se. Plavala jsem opačným směrem a pomalým tempem, abych šetřila síly. Svaly i kosti jsem měla pořád ještě ztuhlé a slabé, ovšem na odpočinek stále nebylo ani pomyslení. Jistěže, pokud je tu tolik potápěčů, kteří mi věnují tolik pozornosti. Teď mi jediné zbývalo získat co nejrychleji poslední měďák, abych mohla tohle místo opustit.

Zahlédla jsem žlutou rohovitku. Utáhla jsem si opasek a připravila se – nádechy a výdechy v rytmu, který jsem se naučila zpaměti. Jakmile jsem ucítila pálení mezi žebry, potopila jsem se dolů. Nořila jsem se k mořskému dnu a ryby s lesklými šupinami nade mnou jen vířily. Neztrácela jsem čas a rychle klesala k puklině. Tichý bzukot pyru mi tančil na kůži a já vytáhla zpoza opasku nástroje a dala se do práce. Udeřila jsem palicí, jak nejvíc to šlo, a pracovala pak na novém pásu kamene. Většina byla samozřejmě jen korál a čedič, ale asi dva metry pod tím vykoul hladký povrch kousku pyru. Nebyl velký, takže šel snadněji uvolnit. Najít další mohlo znamenat, že tu strávím celé odpoledne. Odtáhla jsem paži zpět, podepřela se o útes

a pozvedla paličku k sobě. Kolmo jsem uhodila na dláto a pod vodou to zazvonilo. Malý odštěpek se odlomil.

Vtom mi však uklouzla ruka a narazila do ostré hrany. Nad hlavou se mi mihl stín a zahalil mě do tmy. Trhla jsem sebou a upustila paličku. Srdce se mi rozbušilo a vzduch v mých plicích ubýval. Stočila jsem se, nacpala se pod převislou skálu a sevřela jsem ve studené ruce dláto. Nad hřebenem proplouvala skupina žraloků obrovských. Proplétali se mezi slunečními paprsky zasahujícími pod hladinu. Vypustila jsem ze sebe pramínek bublin v úlevném smíchu a bolestivé sevření v mé hrudi trochu povolilo. Ale potřebovala jsem vzduch.

Odstrčila jsem se od skály a proplávala mezi dvěma žraloky. Natáhla jsem ruku a přejížděla jí po celé délce jejich hladké skvrnité kůže. Ocasy žraloků se mihly kolem mne a já se usmála. Zamířila jsem k louži slunečního světla, jež se mihotalo nade mnou.

Ale hned jak jsem se dostala k hladině, okamžitě mě cosi chytilo za paži a táhlo mě to zpátky dolů. Ani jsem se nestačila nadechnout. Pod vodou jsem vyjekla, a jak jsem sebou mlátila, abych se otočila, unikl mi z plic poslední vzduch.

Z mračna vířících ryb dole na mě hleděla vzhůru Koyova tvář. Rukama mi pevně svíral zápěstí. Kopla jsem nohou a zasáhla ho patou do ramene. Prsty mu uklouzly a pustil mě. Co nejrychleji jsem plavala ke světlu a už jsem cítila, jak se mi do vědomí vkrádá temnota. Když jsem konečně pronikla na vzduch, dusila jsem se a plíce v hrudi se mi divoce kroutily. Člun se vznášel těsně pod útesem, za kamenným výčnělkem, tudíž jsem ho zespodu nemohla vidět.

Koy mě sledoval.